

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 20 sierpnia 1964 r.

Nr 56

TRESC;
Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

- 264 — nr 228 z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie zasad i właściwości organów do ustalania cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz robót (usług) produkcji jednostek państwowych objętych planem terenowym, spółdzielni, organizacji społecznych i jednostek gospodarki nie uspołecznionej 489

ZARZĄDZENIA:

- 265 — nr 67 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1964 r. w sprawie świadczeń zakładów pracy na rzecz punktów konsultacyjnych organizowanych przez szkoły wyższe 493
- 266 — Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 lipca 1964 r. dotyczące zmiany zarządzenia w sprawie ustalenia wykazu wydziałów szkół wyższych, podlegających nadzorowi Ministra Szkolnictwa Wyższego, które uprawnione zostały do nadawania stopni naukowych 493
- 267 — Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie zasad organizacji punktów konsultacyjnych dla osób odbywających studia wyższe w trybie studiów dla pracujących w szkołach wyższych podległych resortowi szkolnictwa wyższego 494
- 268 — Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników naukowych i dydaktycznych szkół wyższych za zajęcia prowadzone w punktach konsultacyjnych dla studentów studiów dla pracujących 495

264

UCHWAŁA Nr 228 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1964 r.

w sprawie zasad i właściwości organów do ustalania cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz robót (usług) produkcji jednostek państwowych objętych planem terenowym, spółdzielni, organizacji społecznych i jednostek gospodarki nie uspołecznionej.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przepisy uchwały dotyczą zasad i właściwości organów do ustalania:

- 1) cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych, zwanych dalej „artykułami”, wytwarzanych przez:
 - a) jednostki państwowe objęte planem terenowym,
 - b) spółdzielnie oraz ich związki, z wyłączeniem spółdzielczych ośrodków rolnych i spółdzielni usługowo-wytwórczych, zrzeszonych w Centralnym Związku Kółek Rolniczych,
 - c) organizacje społeczne,
 - d) rzemieślników oraz inne jednostki gospodarki nie uspołecznionej;

- 2) cen robót (usług) wykonywanych przez jednostki wymienione w pkt 1 na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej w zakresie napraw maszyn i urządzeń produkcyjnych lub robót (usług) związanych z wytwarzaniem, przetwarzaniem, podziałem i opakowaniem produkowanych artykułów.

2. Przepisy uchwały nie dotyczą cen zbytu artykułów wprowadzonych z cen detalicznych przez odjęcie marż handlowych.

3. Ilekroć w dalszych przepisach uchwały jest mowa:

- 1) o jednostkach gospodarki uspołecznionej, należy rozumieć:

- a) jednostki państwowe objęte planem terenowym,
- b) spółdzielnie, z wyjątkiem rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu, oraz
- c) przedsiębiorstwa (zakłady) będące własnością organizacji społecznych, posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej, wydane na podstawie uchwały nr 446 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1958 r.,

- 2) o cennikach — rozumie się również późniejsze uzupełnienia tych cenników,
- 3) o asortymencie lub asortymentach — rozumie się grupę artykułów danego typu lub rodzaju.

4. Za artykuł uzupełniający określony asortyment uważa się artykuł wchodzący w skład asortymentu danego typu lub rodzaju artykułów, różniący się od artykułów objętych danym asortymentem: wymiarami, jakością, odmianą lub wielkością parametrów technicznych.

Rozdział 2.

Zasady ustalania cen zbytu nowo produkowanych artykułów i cen robót (usług) wykonywanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

§ 2. 1. Cenę zbytu nowo produkowanego artykułu, który różni się od artykułu dotychczas produkowanego przez dane przedsiębiorstwo nieznacznymi zmianami w składzie surowcowym albo szczegółami technicznymi lub opakowaniem, ustala się przez zwiększenie lub zmniejszenie obowiązującej ceny artykułu dotychczas produkowanego o różnicę kosztu, która wiąże się z wprowadzonymi zmianami, zwiększoną o zysk przypadający od tej różnicy w tym samym od-

setku, w jakim jest on osiągany w obowiązującej cenie zbytu artykułu dotychczas produkowanego.

2. Jeśli nowo produkowany artykuł (ust. 1) jest objęty cennikiem obowiązującym daną jednostkę gospodarki uspołecznionej, podejmując produkcję nowego artykułu, obowiązuje cena zamieszczona w cenniku.

§ 3. 1. Jeśli nowo produkowany artykuł stanowi uzupełnienie asortymentu objętego cennikiem obowiązującym daną jednostkę gospodarki uspołecznionej, podejmując produkcję nowego artykułu, jego cenę zbytu ustala się w odpowiedniej relacji (uwzględniającej różnice jakości, wymiarów itp.) do cen najbardziej zbliżonych artykułów, objętych danym cennikiem.

2. Jeśli nowo produkowany artykuł wchodzi w skład asortymentu produkowanego przez jednostkę podejmującą produkcję nowego artykułu bądź przez inną jednostkę, dla której ceny ustalane są przez ten sam organ do spraw cen, a asortyment ten nie jest objęty cennikiem obowiązującym tej jednostki, jego cenę zbytu ustala się w odpowiedniej relacji do cen najbardziej zbliżonych artykułów danego asortymentu.

§ 4. 1. Ceny zbytu nowo produkowanych artykułów innych niż określone w §§ 2 i 3 powinny być ustalone:

- 1) dla artykułów identycznych z artykułami zamieszczonymi w cennikach obowiązujących państwowe przedsiębiorstwa objęte planem centralnym — w wysokości równej cenom zbytu zamieszczonym w tych cennikach i na warunkach dostaw (franco lub loco) określonych w tych cennikach,
- 2) dla artykułów zbliżonych pod względem jakości lub głównych parametrów technicznych do artykułów zamieszczonych w cennikach obowiązujących państwowe przedsiębiorstwa objęte planem centralnym — w odpowiedniej relacji (uwzględniającej różnice jakościowe) do cen zbytu najbardziej zbliżonych artykułów zamieszczonych w tych cennikach,
- 3) dla artykułów nie dających się porównać pod względem jakości lub głównych parametrów technicznych do artykułów zamieszczonych w cennikach obowiązujących państwowe przedsiębiorstwa objęte planem centralnym — na podstawie planowej kalkulacji kosztu własnego danego artykułu z dodaniem zysku. Zysk dolicza się w wysokości 5% kosztu własnego. W razie celowości stworzenia zachęty do podejmowania produkcji danych artykułów, odsetek zysku wliczany w cenę może być wyższy niż 5% kosztu własnego, nie może jednak przekraczać 10% kosztu własnego.

2. W uzasadnionych gospodarczo wypadkach (np. trudności zaspokojenia popytu przez przedsiębiorstwa państwowe objęte planem centralnym) Państwowa Komisja Cen może ustalić lub zezwolić na ustalenie cen wyższych niż wynikające z zastosowania przepisów ust. 1 pkt 1 i 2.

3. Państwowa Komisja Cen może po zasięgnięciu opinii Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości ustalić dla określonych grup artykułów procentowe górne granice poziomu cen wyższych niż wynikające z przepisów ust. 1 pkt 1 i 2.

4. Ceny, o których mowa w ust. 2 i 3, mogą być ustalone jako ceny maksymalne. Dostawca, który sprzedał towar po cenie niższej, nie może w umowach zawieranych z innymi uspołecznionymi odbiorcami ustalać ceny wyższej.

§ 5. 1. Jeżeli produkcja artykułów określonych w § 4 ust. 1 pkt 3 podejmowana jest jednocześnie przez dwa lub więcej przedsiębiorstw, powinny być w zasadzie ustalone ceny jednolite:

- 1) na artykuły produkcji spółdzielczej — na podstawie przeciętnych planowanych kosztów własnych spółdzielni

zrzeszonych w danym centralnym związku spółdzielczym, produkujących dany artykuł,

- 2) na artykuły produkcji państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego — na podstawie przeciętnych planowanych kosztów własnych przedsiębiorstw podległych danej wojewódzkiej radzie narodowej.

2. Do kosztu własnego (ust. 1) dolicza się zysk w wysokości 5% kosztu własnego. W razie celowości stworzenia zachęty do podejmowania produkcji danych artykułów, odsetek zysku wliczany w cenę może być wyższy niż 5% kosztu własnego, nie może jednak przekraczać 10% kosztu własnego.

3. Przepis ust. 1 ma odpowiednie zastosowanie do zakładów będących własnością danej organizacji społecznej.

§ 6. 1. Ceny artykułów określonych w § 4 ust. 1 pkt 3 i w § 5 ustala się na określony czas, nie dłuższy niż 1½ roku.

2. Przed upływem okresu obowiązywania ceny (ust. 1) powinno nastąpić ponowne ustalenie ceny na podstawie przeanalizowanych danych jednostkowego kosztu produkcji wykonanej z uwzględnieniem odsetka zysku w wysokości określonej w § 4 ust. 1 pkt 3 i w § 5 ust. 2.

§ 7. Ceny zbytu artykułów wchodzących w skład grup artykułów opodatkowanych powinny zawierać podatek obrotowy w wysokości określonej odrębnymi przepisami.

§ 8. 1. Ceny robót (usług) określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 ustala się w wysokości planowanego kosztu własnego z dodaniem zysku w wysokości 5% kosztu własnego.

2. W razie celowości stworzenia zachęty do wykonywania danego rodzaju robót (usług) odsetek zysku wliczany w cenę może być wyższy niż 5% kosztu własnego, nie może jednak przekraczać 10% kosztu własnego.

3. Jeżeli wykonywanie danych robót (usług) podejmowane jest jednocześnie przez dwa lub więcej przedsiębiorstw spółdzielczych zrzeszonych w tym samym centralnym związku, mogą być ustalone ceny jednolite, oparte na przeciętnych kosztach własnych tych robót (usług) z doliczeniem zysku w wysokości 5% kosztu własnego. Przepis ust. 2 ma odpowiednie zastosowanie.

4. Przepis ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie do robót (usług) wykonywanych przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłu terenowego podległe danej radzie narodowej.

Rozdział 3.

Zasady dokonywania zmian cen zbytu artykułów i cen robót (usług) produkcji jednostek gospodarki uspołecznionej.

§ 9. 1. Zmiany cen zbytu niektórych artykułów lub asortymentów z zastrzeżeniem przepisu § 6 ust. 2 dokonywane są na podstawie przeanalizowanych danych jednostkowego kosztu produkcji wykonanej, z zachowaniem na danych artykułach lub asortymentach odsetka zysku osiąganego przez przedsiębiorstwa z pozostałej produkcji.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy zmian cen całości artykułów objętych cennikiem obowiązującym niektóre lub wszystkie jednostki gospodarki uspołecznionej.

3. Zmiany cen zbytu artykułów (ust. 1) objętych określonym asortymentem należy dokonać z uwzględnieniem wzajemnych relacji wynikających z różnic wymiarów, jakości, wielkości parametrów techniczno-ekonomicznych (własności użytkowych lub eksploatacyjnych).

§ 10. Zmiany cen zbytu artykułów produkcji jednostek gospodarki uspołecznionej w zakresie szerszym niż określony w § 9 (np. zmiana całości asortymentów objętych danym cennikiem) powinny być dokonywane zgodnie z przepisami §§ 11—13.

§ 11. 1. Ceny zbytu artykułów produkowanych wyłącznie przez jednostki gospodarki społecznej powinny być ustalone w wysokości obowiązującej jednolicie, na poziomie zapewniającym pokrycie przeciętnych kosztów ponoszonych przy ich produkcji.

2. Ceny zbytu artykułów, o których mowa w ustępie poprzedzającym, mogą być ustalone w wysokości odrębnej dla państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego, jak i dla spółdzielni zrzeszonych w danym centralnym związku. Odpowiednio mogą być ustalone ceny jednolite w wysokości odrębnej dla innych jednostek państwowych objętych planem terenowym, a także dla organizacji społecznych.

3. Odsetek zysku, jaki ma być osiągany na poszczególnych asortymentach, określa Komisja Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów i Państwową Komisją Cen na wniosek ministra (centralnego związku spółdzielczego) sprawującego zwierzchni nadzór nad przedsiębiorstwami produkującymi artykuły, których ceny mają ulec zmianie. W zależności od specyfiki danej branży lub asortymentu wyrobów odsetek zysku może być ustalany w procencie całości kosztu własnego albo tylko kosztów przerobu lub kosztu robocizny bezpośredniej.

4. Przepis § 9 ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 12. 1. Jeśli artykuły produkowane przez jednostki wymienione w § 1 ust. 3 pkt 1 są identyczne z artykułami produkcji państwowych przedsiębiorstw objętych planowaniem centralnym, powinny obowiązywać ceny ustalone dla państwowych przedsiębiorstw objętych planem centralnym, zamieszczone w cennikach obowiązujących te przedsiębiorstwa.

2. Ceny zbytu artykułów zbliżonych pod względem jakości lub głównych parametrów technicznych do artykułów produkcji przedsiębiorstw objętych planem centralnym powinny być ustalone w odpowiedniej relacji, uwzględniającej różnice jakościowe, do cen zbytu najbardziej zbliżonych artykułów produkcji państwowych przedsiębiorstw objętych planowaniem centralnym.

3. Przepisy § 4 ust. 2—4 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 13. 1. Jeżeli głównymi wyspecjalizowanymi producentami danego rodzaju artykułów określonych w § 12 są jednostki gospodarki społecznej, powinny być ustalone ceny jednolite na poziomie kosztów własnych produkcji tych artykułów, ponoszonych przez te jednostki, zwiększonych o zysk ustalony zgodnie z przepisami § 11 ust. 3.

2. Przepisy § 9 ust. 3 i § 11 ust. 2 mają odpowiednie zastosowanie.

Rozdział 4.

Zasady ustalania cen zbytu artykułów i cen robót (usług) produkcji jednostek gospodarki nie społecznej.

§ 14. 1. Ceny zbytu artykułów oraz ceny robót (usług) produkcji rzemieślników i innych jednostek gospodarki nie społecznej (§ 1 ust. 1 pkt 2), zbywanych społeczniemu odbiorcom, ustala się na poziomie kosztów własnych produkcji w zakładzie dostawcy z uwzględnieniem obowiązującego podatku obrotowego i dopuszczalnego zysku. Jeżeli zamówienie wykonane jest za pośrednictwem rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu, w cenę wlicza się również prowizję przysługującą spółdzielni.

2. Wysokość dopuszczalnego zysku określa Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości w porozumieniu z Ministrem Finansów, a w odniesieniu do artykułów lub robót (usług) przeznaczonych głównie dla rolnictwa — po zasięgnięciu opinii Ministra Rolnictwa.

3. Wysokość dopuszczalnego zysku (ust. 1 i 2) nie powinna przekraczać 10% kosztu własnego. Przy zróżnicowaniu wysokości tego zysku dla określonych grup artykułów lub robót (usług) należy brać pod uwagę znaczenie określonej produkcji dla potrzeb jednostek gospodarki społecznej.

§ 15. Jeżeli wskutek zastosowania przepisu § 14 cena zbytu danego artykułu kształtowałaby się wyżej od ceny zbytu ustalonej na taki sam artykuł produkcji innej jednostki gospodarki nie społecznej mającej siedzibę na terenie danej wojewódzkiej rady narodowej, ustala się cenę na poziomie uprzednio ustalonym. W wyjątkowych wypadkach, jeżeli potrzeby zamawiającego nie mogą być pokryte przez producentów, dla których ustalono niższą cenę, może być dla danego producenta ustalona cena zgodnie z przepisem § 14.

§ 16. 1. Ceny artykułów, o których mowa w §§ 14 i 15, ustala się z mocą obowiązującą na określony czas, nie dłuższy niż 1 rok. Właściwy organ do spraw cen może również określić ilość artykułów, do których ustalona cena się odnosi.

2. W razie zgłoszenia wniosku o przedłużenie okresu ważności ceny (ust. 1), właściwy organ do spraw cen ustala cenę na podstawie przeanalizowanych danych jednostkowego kosztu produkcji wykonanej z uwzględnieniem przepisu § 15. Przepis ust. 1 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 17. 1. Ceny artykułów zaopatrzeniowych lub robót (usług) ustalone zgodnie z przepisami §§ 14—16 mają charakter cen maksymalnych.

2. Cenę niższą od ceny maksymalnej (ust. 1) uzgadnia zamawiający z oferentem.

3. Przepis ust. 2 ma również zastosowanie w razie udzielania zamówień w wyniku przetargu.

§ 18. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości w porozumieniu z Państwową Komisją Cen i z Ministerstwem Finansów może określić zasady kalkulowania określonych elementów kosztów niektórych artykułów lub robót (usług).

§ 19. Ustalenie ceny zbytu artykułu lub roboty (usługi) powinno nastąpić przed przystąpieniem do produkcji. Jeżeli wniosek o ustalenie ceny zgłoszony jest w trakcie trwania produkcji lub po jej zakończeniu, cenę ustala się na podstawie kosztów rzeczywiście poniesionych.

Rozdział 5.

Właściwość organów do ustalania cen artykułów i robót (usług).

§ 20. 1. Ceny zbytu nowo produkowanych artykułów oraz robót (usług) (§§ 2—8), z zastrzeżeniem przepisów § 4 ust. 2—4 i §§ 21 i 22, produkcji:

- 1) jednostek państwowych objętych planem terenowym i organizacji społecznych — ustalają właściwe ze względu na siedzibę producenta organy do spraw cen prezydentów wojewódzkich rad narodowych,
- 2) spółdzielczej — ustala zarząd centralnego związku spółdzielczego, w którym spółdzielnia jest zrzeszona.

2. Państwowa Komisja Cen może w uzasadnionych wypadkach określić w drodze zarządzenia wykaz artykułów lub asortymentów, których ceny ustalone będą przez organy wymienione w ust. 1 w porozumieniu z Państwową Komisją Cen.

§ 21. 1. Ceny zbytu artykułów produkcji jednostek gospodarki społecznej, zamieszczane w cennikach państwowego przemysłu objętego planem centralnym, ustala Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z właściwymi ministerstwami (Komitetem Drobnej Wytwórczości, właściwym

centralnym związkiem spółdzielczym) na wniosek właściwego dla danej jednostki gospodarki uspołecznionej organu do spraw cen.

2. Państwowa Komisja Cen może przekazać zarządom centralnych organizacji spółdzielczych uprawnienia wynikające z ustępu poprzedzającego, określając zakres i szczegółowy tryb ustalania cen.

§ 22. Państwowa Komisja Cen może ustalić na artykuły, o których mowa w §§ 2—8, ceny obowiązujące jednolicie wszystkie jednostki gospodarki uspołecznionej lub niektóre z nich.

§ 23. Zmiany cen zbytu artykułów i cen robót (usług) produkcji jednostek gospodarki uspołecznionej:

- 1) nie objętych cennikami, jeśli dotyczą one zakresu zmian cen określonych w § 9 — mogą być dokonywane przez właściwe organy do spraw cen (§ 20),
- 2) dotyczące zakresu, o którym mowa w §§ 10—13 — dokonywane są przez Państwową Komisję Cen w trybie uchwały nr 396 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie zasad i trybu dokonywania zmian cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz cen robót (usług) (Monitor Polski Nr 93, poz. 433).

§ 24. Zmiany cen, o których mowa w § 6 ust. 2, dokonuje organ, który ustalił cenę.

§ 25. 1. Ceny zbytu artykułów oraz robót (usług) produkcji jednostek gospodarki nie uspołecznionej i rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu ustalają właściwe ze względu na siedzibę producenta organy do spraw cen prezydów wojewódzkich rad narodowych.

2. Państwowa Komisja Cen może dla niektórych grup artykułów produkowanych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej ustalić ceny maksymalne obowiązujące wszystkie jednostki gospodarki nie uspołecznionej lub zezwolić na ustalenie takich cen na terenie danego województwa albo też ustalić górne granice poziomu cen, w ramach których wojewódzkie komisje cen mogą ustalić ceny maksymalne dla producentów mających siedzibę w danym województwie.

§ 26. 1. Zjednoczenia wiodące właściwych branż powinny analizować ceny artykułów objętych daną branżą oraz w razie stwierdzenia znacznie wyższego poziomu cen w porównaniu do cen obowiązujących w przemyśle objętym planowaniem centralnym występować z wnioskami o ich zmianę.

2. W wypadkach wątpliwych lub bardziej skomplikowanych organy zatwierdzające ceny mają obowiązek przed ustaleniem ceny zażądać opinii od właściwego zjednoczenia wiodącego.

Rozdział 6.

Przepisy szczególne.

§ 27. Ceny zbytu oraz ceny robót (usług) produkcji rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu ustala się stosując odpowiednio przepisy §§ 14—19.

Rozdział 7.

Przepisy końcowe.

§ 28. 1. Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości może określić w drodze zarządzenia szczegółowe wytyczne w sprawie ustalania cen artykułów i robót (usług), o których mowa w §§ 2—8 oraz 14—19, na podstawie zasad określonych w niniejszej uchwale.

2. W zakresie artykułów i robót (usług) produkcji spółdzielczej zarządzenie, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, powinno być również uzgodnione z właściwym dla danych spółdzielni zarządem centralnego związku spółdzielczego.

§ 29. Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości określi w drodze zarządzenia szczegółowe wytyczne dotyczące sporządzania przez jednostki państwowe objęte planem terenowym, organizacje społeczne i jednostki gospodarki nie uspołecznionej wniosków o ustalenie cen oraz trybu uzgadniania i składania tych wniosków, a w odniesieniu do produkcji spółdzielczej — również w porozumieniu z właściwym centralnym związkiem spółdzielczym.

§ 30. Uchwała nie narusza przepisów:

- 1) uchwały nr 55 Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1962 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen artykułów i usług przeznaczonych na eksport oraz rozliczeń z przedsiębiorstwami handlu zagranicznego (Monitor Polski Nr 22, poz. 95),
- 2) uchwały nr 185 Rady Ministrów z dnia 28 maja 1963 r. w sprawie cen zbytu artykułów nabywanych na podstawie zawartych pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej umów w ramach kooperacji przemysłowej (Monitor Polski Nr 47, poz. 230),
- 3) uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96).

§ 31. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 279 Rady Ministrów z dnia 18 maja 1954 r. w sprawie zasad ustalania cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych wytwarzanych przez przedsiębiorstwa państwowego przemysłu drobnego, przedsiębiorstwa przemysłu spółdzielczego oraz przedsiębiorstwa gospodarki nie uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-52, poz. 695),
- 2) uchwała nr 366 Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1954 r. w sprawie zasad ustalania cen robót o charakterze przemysłowym, wykonywanych na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa państwowe przemysłu drobnego, spółdzielnie oraz przedsiębiorstwa gospodarki nie uspołecznionej,
- 3) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 6 lipca 1954 r. w sprawie przekazania uprawnień do ustalania cen usług (robót) o charakterze przemysłowym, wykonywanych na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa państwowego przemysłu drobnego, spółdzielnie oraz przedsiębiorstwa gospodarki nie uspołecznionej (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-65, poz. 847 i z 1956 r. Nr 14, poz. 222 oraz Biuletyn Państwowej Komisji Cen z 1959 r. Nr 9, poz. 81 i z 1960 r. Nr 25, poz. 420),
- 4) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 23 stycznia 1956 r. w sprawie przekazania Ministrowi Przemysłu Drobного i Rzemiosła, Zarządowi Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych uprawnień do ustalania cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 11, poz. 136 i Nr 102, poz. 1184 oraz Biuletyn Państwowej Komisji Cen z 1960 r. Nr 25, poz. 421),
- 5) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 28 września 1955 r. w sprawie przekazania uprawnień Zarządowi Głównemu Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa” do ustalania cen zbytu na maszyny i urządzenia oraz usługi wykonywane przez zakłady tej spółdzielni (Monitor Polski Nr 87, poz. 1064),
- 6) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 czerwca 1956 r. w sprawie przekazania Zarządowi Głównemu Centrali Rol-

niczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” uprawnień do ustalania niektórych cen zbytu na wyroby i cen na roboty (usługi) o charakterze przemysłowym, wykonywanie w zakładach remontowo-montażowych nadzorowanych przez tę centralę (Monitor Polski Nr 52, poz. 581) oraz wszelkie inne przepisy w zakresie uregulowanym niniejszą uchwałą.

§ 32. Przepisy uchwały nie dotyczą cen artykułów i robót (usług) przeznaczonych wyłącznie na zaopatrzenie Sił Zbrojnych.

§ 33. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 października 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

265

ZARZĄDZENIE Nr 67 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 5 sierpnia 1964 r.

w sprawie świadczeń zakładów pracy na rzecz punktów konsultacyjnych organizowanych przez szkoły wyższe.

W celu ujednolicenia zasad powoływania, finansowania i działalności punktów konsultacyjnych dla osób studiujących w szkołach wyższych w trybie studiów dla pracujących — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Punkty konsultacyjne dla osób studiujących w szkołach wyższych uruchamiane mogą być przy większych zakładach pracy, prezydiach rad narodowych oraz innych zainteresowanych sprawami szkolenia własnych pracowników instytucjach (zwanych dalej „zakładami pracy”), a także w innych szkołach wyższych nie prowadzących danego kierunku studiów.

2. Warunki uruchomienia przez szkołę wyższą punktów konsultacyjnych oraz zasady ich organizacji określa ministrowie, którym podlegają szkoły wyższe, w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

§ 2. 1. Wydatki osobowe związane z prowadzeniem przez szkoły wyższe zajęć dydaktycznych w punktach konsultacyjnych pokrywane są wyłącznie przez te szkoły z własnych kredytów.

2. Minister Finansów zapewni w budżecie Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Ministerstwa Oświaty na 1964 r. środki finansowe z rezerwy budżetowej na płace, ubezpieczenia, nagrody i koszty podróży, personelu dydaktycznego realizującego zadania punktów konsultacyjnych.

§ 3. 1. Zakłady pracy, przy których organizowane są przez szkoły wyższe punkty konsultacyjne, ponoszą ze środków własnych na rzecz tych punktów świadczenia związane z:

- 1) zapewnieniem niezbędnego pomieszczenia i wyposażenia (stoly, pulpity, tablice, krzesła, ławki itp.),
- 2) utrzymaniem porządku i czystości, oświetleniem, ogrzewaniem itp.,
- 3) organizacją biblioteki wraz z fachową obsługą,
- 4) wynagrodzeniem kierownika administracyjnego punktu konsultacyjnego.

2. Jeżeli w punkcie konsultacyjnym mają być zgodnie z programem ustalonym przez szkołę wyższą prowadzone również zajęcia o charakterze eksperymentalnym, zakład pracy zapewnia odpowiednio wyposażone laboratoria, war-

sztaty, pracownię lub inne niezbędne pomoce naukowe, określone przez szkołę wyższą.

3. Zakład pracy obowiązany jest w razie potrzeby zapewnić na zasadach odpłatności pracownikom szkoły wyższej dojeżdżającym na zajęcia w punkcie konsultacyjnym odpowiednie pomieszczenia noclegowe (miejscie w hotelu lub pokój gościnny).

4. Zakład pracy obowiązany jest wyznaczyć spośród własnych pracowników kierownika administracyjnego punktu, który odpowiedzialny będzie za całość i przydatność inwentarza punktu konsultacyjnego oraz zapewnienie warunków niezbędnych do prawidłowego przebiegu zajęć, objętych planem działalności punktu konsultacyjnego.

5. Zakład pracy obowiązany jest w razie braku odpowiednich połączeń komunikacyjnych zapewnić pracownikom szkoły wyższej dojazd do punktu konsultacyjnego i powrót do szkoły środkiem lokomocji zakładu.

6. Szczegółowe określenie obowiązków i zakresu świadczeń zakładu pracy dotyczących punktu konsultacyjnego powinno być określone zgodnie z zasadami niniejszego zarządzenia w umowie, zawartej przez szkołę wyższą z zainteresowanym zakładem pracy.

7. Poza świadczeniami wymienionymi w ust. 1—5 zakłady pracy nie mogą ponosić żadnych innych dopłat.

§ 4. Zakłady pracy, których pracownicy korzystają z zajęć w punktach konsultacyjnych organizowanych przez inne zakłady pracy, pokrywają na warunkach wzajemnego porozumienia część świadczeń związanych z utrzymaniem tego punktu.

§ 5. Studentom studiów dla pracujących przysługuje zwrot faktycznie poniesionych kosztów przejazdu do punktu konsultacyjnego i z powrotem najtańszym dostępnym środkiem lokomocji publicznej.

§ 6. W odniesieniu do punktów konsultacyjnych uruchomionych przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia zakres dotychczasowych świadczeń zakładów pracy na rzecz punktów konsultacyjnych może być utrzymany najpóźniej do dnia rozpoczęcia roku szkolnego 1964/1965.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

266

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 28 lipca 1964 r.

dotyczące zmiany zarządzenia w sprawie ustalenia wykazu wydziałów szkół wyższych, podlegających nadzorowi Ministra Szkolnictwa Wyższego, które uprawnione zostały do nadawania stopni naukowych.

Na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) oraz

§§ 3, 4 i 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 1959 r. w sprawie warunków uprawniających szkoły wyższe,